

[Christmas Møller.]

naturligvis udtale mig indgaaende om, men det kan jeg ikke gøre, før jeg har set den, men jeg kan dog sige saa meget, at jeg synes, at den smagte lidt for meget af „Bevægelser“ i den ene og den anden Retning. Det ærede Medlem talte om Pristal, og deri er vi enige. Jeg tror, det ærede Medlem kan finde det paa en eller anden Spalte i Tidenden for Efteraaret 1930, idet det første Gang blev nævnt fra mit Partis Side gennem den Ord-førelse, jeg da holdt. Om Pengepolitikken sagde det ærede Medlem: Kronen maa ikke sættes ned ved Politik. I det hele taget var det ærede Medlems Tale jo en For-dømmelse af det ærede Medlems Handling i Januar 1933, en sønderlemmende Kritik af hele Kriseforliget, kan jeg sige; men der skal være en Plan, kan jeg forstaa, saaledes at det gaar den Vej!

Et Spørgsmaal vil jeg gerne have Lov at stille det ærede Medlem, og det er: Paa hvilken Maade, ad hvilke Veje, med hvilke Midler vil det ærede Medlem bringe Om-sætningsmidlerne ud i Erhvervslivet? Det ærede Medlem maa besvare dette Spørgs-maal. Han siger, der skal saa og saa mange flere Sedler, uden at tage Hensyn til, at Guld-kronen og Halvtredsøreskronen jo slet ikke staar i det Forhold inden for Landets Grænser. Men jeg spørger, som sagt, hvor-ledes vil det ærede Medlem faa sine Om-sætningsmidler ud? Vil han sætte Lønnen i Vejret? Nej. Vil han forære dem væk? Nej. Vil han sætte offentlige Arbejder i Gang, som han ellers ikke vilde sætte i Gang?

Den efter min Opfattelse eneste an-stændige Maade at faa Omsætningsmidlerne ud i Omsætningen er at skabe Tillid til hele Økonomien, saaledes at man trygt laaner sine Penge ud. Men hvis det ærede Medlem paa Baggrund af dette kommer og siger, at Omsætningsmidlerne skal ud, saa kan det kun være ved at laane dem ud til Foretagender, som er tvivlsomme, saa Pen-gene eventuelt tabes, saa kan det kun være ved at sætte Ting i Gang, som man egentlig ikke har Tillid til.

Dette betyder da Inflation, og hvis dette er det ærede Medlems Program, saa vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg er villig til — det maa enhver være — at under-kaste den Dagsorden, om hvilken der skal stemmes, en Undersøgelse og til at studere Programmet. Men jeg har ment det rigtigt straks at sige, at det ærede Medlems Dags-orden kan efter min Opfattelse ikke være andet end et Udtryk for, at det ærede Med-lem vil føre en Politik, som ikke er paa Li-nie med den Politik, det ærede Medlem tid-

ligere har ført, selv om jeg tager Krisefor-ligets Kronesækning med i Betragtning.

Jeg vender mig derefter til det Spørgs-maal, som for os er det vigtigste, det afgørende i hele den økonomiske Situation. Jeg nægter ikke Rentpolitikken, Gælds-politikken Betydning — jeg skal ogsaa fremsætte nogle Bemærkninger herom —, men det vigtigste, det, som man maa have Klarhed over, er Regeringens Valutapolitik. Den højtærede Handelsminister har talt, og den højtærede Statsminister maa sige, om Handelsministeren talte paa Rege-ringens Vegne, og det kan endda blive svært nok at stole derpaa, naar man tænker paa Begivenhederne i November 1932 og Januar 1933. Det vigtigste er naturligvis Mulighederne for Afsætning af vore Varer til Udlandet, om de bliver indskrænket eller udvidet gennem den Handelspolitik, der føres.

Her kan jeg ikke lade være med at gentage, hvad vi fra vor Side har sagt, først fortlørligt paa kompetente Steder, dernæst ogsaa her i det høje Folketing, nemlig, at vi efter vor Mening fører en Handelspolitik, som maa bryde sammen, fordi den ganske simpelt ikke kan holde talmæssigt. Vi fører en Handelspolitik, hvor vi giver os Englands-traktaten i Vold — jeg kritiserer det ikke, jeg erkender Vanskelighederne paa dette Omraade, og at Englandstraktaten mere er Erhvervenes end Regeringens og Rigsdagens, først og fremmest Landbrugserhvervets. Det er en Traktat med Forholdet 2 : 1 i vor Favør, og man kan ikke være i Tvivl om, at England med den i Haanden vil kræve større og større Køb fra dansk Side af engelske Varer. Det er jo ikke ubekendt, at man overmaade mange Steder i engelsk Offentlighed kræver, at den Ligelighed, som vi for vort Vedkommende kræver af en Række andre Lande, ogsaa skal gælde i Forholdet England—Danmark. Vi slutter en Tysk-landstraktat, som har Forholdet 1 : 2 i vor Disfavør; vi har et Forhold til Frankrig, som er 1 : 2½ i vor Disfavør, vi har et Rus-lands Samhandelsforhold, som er 1 : 6—7 i vor Disfavør.

Men enhver kan sige sig selv, at en saadan Udvikling ikke lader sig opretholde, og det er derfor Regeringens uafviselige Pligt hurtigst muligt at give Besked om Statens Politik paa dette Omraade — vi havde ønsket, det allerede skulde ske nu gennem det Udvalg, som er blevet nedsat. Man kan jo ikke være doktrinær i en Situation som denne, og det er klart, at en Indskrænkningspolitik, hvad enten den sker over Valutacentral eller over Told, ja, selv